

Cành hồng có gai

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

“Làm sao yêu thương những gì trong tưởng tượng khi tình yêu sống động vậy, không hề đứng yên cho ta ấp ủ. Phải chạy cùng, phải bắt lấy, phải chăm sóc, phải cùng đón đầu dù cho tim xước xát tim...”

Sớm hạ oi nồng, tôi nhận ra phía trước ban công, những bông hồng bung nở rực rỡ. Nhoài người cố chạm vào một bông nở e dè nhất, ngập ngừng nhất khuất lấp trong bụi hồng, lớp gai sắc nhọn chạm vào da mà sao nhói buốt tận tim. Máu ứa ra, thắm đỏ rồi rớt trúng cánh hoa mịn như nhung. Phải rồi, hoa hồng có gai, có gai, tôi lại vô tình quên mất.

Những đóa hồng rực rỡ và thuần khiết còn vẫn vút hơi sương ẩm như buổi sớm nay, đẹp như cái bóng hình về em mà tôi vẫn luôn ấp ủ, dịu dàng, thanh nhã. Ấy vậy mà cũng khiến người ta nhói đau khôn tả, hiểm nguy khôn tả... Em bỏ tôi tới chốn nào rồi? Lỗi tại tôi thờ ơ hay tự em thay đổi?

Bụi hồng đỏ của Khanh trồng, giàn cây leo trước ban công khá rộng cũng là của em. Những tháng ngày ấy, tôi không mấy để ý đến những việc em làm khi tới nhà tôi nhưng tự sâu trong lòng cũng âm thầm dễ chịu, nhất lại vào những hôm nắng oi nồng, chưa quá bảy giờ sáng mà nắng đã chực chờ gay gắt, lừa xuống dưới da lớp mồ hôi bí bách. Vừa thức dậy đã có thể ngửi thấy hương cỏ cây bao bọc, mở mắt ra là thấy màu xanh mướt mãi, quả thực Khanh rất chu đáo khi sắp xếp hữu ý vậy. Với tôi, Khanh như đóa hồng bé bỏng, dịu dàng không tả xiết. Nhưng lúc này, tôi đang cố ghi nhớ và hiểu những điều em muốn tôi hiểu: Em không còn là đóa hồng bé bỏng để tôi mặc sức thích thì yêu thương, không thích thì hững hờ xếp vào ngăn tủ. Em muốn tôi nhớ rằng em là đóa hồng căng nở dưới bình minh kia, những đóa hồng có gai, có gai, dịu dàng nhưng nguy hiểm...

Tôi thực sự không sao quen được. Tại sao em đột ngột nói ra những lời như vậy? Hay tại em đã thay đổi âm thầm từ rất lâu nhưng tôi hững hờ không hề biết đến? Một đóa hồng bé bỏng, tôi vốn chỉ quên với hình ảnh ấy về Khanh từ thuở em còn là một cô bé đang ngập ngừng ở cái ngưỡng mười tám còn tôi

– một gã phóng viên lang thang khắp đó đây mong ôm trọn em trong thế giới riêng mình, luôn luôn giữ hình ảnh em vẹn nguyên trong ý nghĩ, dịu dàng và bé bỏng.

Tôi sống một mình, nói đúng hơn điều đó làm tôi thích thú. Ngày ăn hai bữa thôi, trừ những hôm đi công tác hoặc có Khanh đến cùng, thức dậy lúc nào mặc sức, thích viết thì viết, yên tĩnh tận cùng và không người phiền nhiễu. Mỗi tuần Khanh đến một lần, giúp tôi dọn dẹp căn nhà chực bung xổ vì bừa bộn, quần áo bẩn vứt tứ tung, những con chuột gớm ghiếc núp khắp nơi. Đàn ông như tôi xông pha khắp đó đây chẳng sợ điều gì vậy mà mấy con chuột đầy lông lá và kêu lút nhút không ngừng trong đêm khiến tôi kinh hãi. Có một lần mơ thấy con mèo nhà ai đi những bước rất nhẹ trong đêm, mắt sáng quắc như đèn pha, miệng nhe nanh vuốt lần lượt tha từng con chuột đang vùng vẫy đi qua đi lại dưới chân giường rồi chén ngon lành trong một góc nào đó mà tôi giật mình thức giấc, tóc gáy dựng lên, sống lưng ớn lạnh, mất luôn cả giấc ngủ ngon lành. Khanh cười ùng ục, giả tiếng chuột kêu lút nhút vào sát tai lúc nghe tôi kể lại cái giấc mơ vừa buồn cười vừa kinh khủng đó:

- Sao anh lại sợ chuột như thế? – Khanh cười dò xét nhìn tôi.

- Anh không biết – tôi hơi ngượng gập quay đi. Em lắc đầu:

- Đúng là...không thể tưởng tượng được.

Khanh bắt đầu vào trận chiến diệt chuột nhưng hiệu quả chỉ được ít ngày. Khanh cứ về được chừng năm ngày, lũ chuột sẽ lại trở lại oanh tạc. Tôi sẽ phải mất hai đêm nghe cái điệp khúc quen thuộc ấy. Những nhà quanh đây đều thế cả, không cách nào đuổi được chúng đi hết. Có điều với tôi, lũ chuột ấy “ý nghĩa” thế nào không ai biết được, chỉ trừ có một mình Khanh.

Tôi và Khanh yêu nhau như thế suốt mấy năm qua. Chúng tôi chưa từng có khái niệm hẹn hò lãng mạn, một quán café thật phong cách chẳng hạn. Tôi nghĩ Khanh không bao giờ đòi hỏi những điều như thế mà sự thật thì đúng là như thế thật. Chúng tôi yêu nhau lạ đời, không như nhiều cặp tình nhân khác. Không hẹn hò vô vấp, không check in mọi lúc mọi nơi, không ảnh ọt ôm hôn thăm thiết, không mỗi ngày sài cả trăm tin nhắn. Chính thế trong mắt nhiều người, tình yêu của chúng tôi có lẽ không tồn tại, nó quá yên lặng và khác thường nhưng bản thân tôi chưa bao giờ lo lắng về sự khác thường đó. Những

gì Khanh dành cho tôi êm đềm quá đổi đến độ tôi đã quen nhận nó như là bản năng. Tôi vẫn luôn nghĩ Khanh cũng như tôi, cũng hăng bằng lòng với mỗi tình bình yên đó cho đến một ngày em quát thẳng vào mặt tôi như con mèo xù lông giận dữ: - Anh thực sự chẳng hiểu gì về tình yêu cả!

Tôi choáng váng và thấy nực cười làm sao. Em nói tôi chẳng hiểu gì về tình yêu ư? Rõ ràng những trang truyện tình của tôi đăng tuần báo vẫn được độc giả đón nhận nồng nhiệt kia mà. Nhưng bây giờ tôi không cười nhạo trong ý nghĩ những lời nói của em nữa mà đang cố hiểu vì sao em nói tôi như vậy, tôi đang hoài nghi chính mình: có thật tôi là một thằng “bố đời” khi chìm đắm trong những lời tán dương về trải nghiệm yêu đương mà lại không giữ nổi một người như Khanh – đóa hồng bé bỏng tôi vẫn luôn thường nói? Rốt cuộc tôi yêu Khanh hay hình tượng về em mà tôi tự tạo ra trong suy nghĩ?

Đó là lần đầu tiên Khanh to tiếng vậy. Chúng tôi chưa bao giờ cãi vã cả và lần đó đối với Khanh, tôi yên lặng vì những phút ban đầu tôi nghĩ em nóng giận. Nhưng sau này, Khanh không hề tỏ ý rằng hôm đó em nóng giận. Khanh vẫn đến, vẫn chu đáo, ân cần nhưng tôi không còn nghe những lời thủ thỉ từ phía em. Không phải tôi không cảm nhận được nhưng yên lặng như bình thường vẫn là cách tôi chọn lấy. Lần gần cuối Khanh đến, chuyển công tác gấp trực trực nên đến tối muộn tôi mới về. Chưa lần nào Khanh đến mà tôi vướng công việc không về được với em. Tôi nôn nóng bước chân vào nhà. Thật may, Khanh chưa đi. Em ngồi lặng lẽ nhìn ra phía ban công có dàn cây leo tự tay em chăm sóc. Tôi đứng phía sau, ân cần miết lên vai em những ngón của bàn tay to rộng. Nhưng Khanh không quay lại nhìn tôi, không cười một cái hiền dịu như nụ hồng hé mở trong đêm tĩnh, tôi nghe tiếng em thở dài và nối tiếp những giọt nước nở. Không phải vì ai khác, vì chuyện của chúng tôi, vì chính tôi kia nhưng nguyên nhân vì sao thì khi đó tôi chưa hiểu được.

Hôm nay đã là tuần thứ ba Khanh không đến. Tôi lượn lờ vài chục vòng quanh cái ban công mát rượi bóng cây giữa trưa hè nắng gắt, lại ngồi vào bàn viết mà không nổi được chữ nào, tôi sắp phát điên lên. Căn nhà bắt đầu bừa bộn đến tận cổ, sàn mờ bụi vì không được lau bằng nước thơm, chuột đang núp khắp nơi và lạ chưa kia, tôi nhớ Khanh. Nhớ nhưng là thứ gì đó chưa từng tồn tại sau dạo chúng tôi mới quen nhau. Lạ phải không? Mỗi tuần Khanh đến một lần, tôi đã quen với điều đó. Vậy mà Khanh vắng bóng ba tuần nay. Điện thoại ít liên lạc cũng không có những cái tin dăng dặc thương

nhớ nên bây giờ nhắc máy gọi một cuộc: ” Em sao vậy?...Anh nhớ em!” nghe nó gượng gạo làm sao dù tôi nhớ Khanh là thật, rất thật. Và lại, Khanh không giận dỗi vu vơ, chúng tôi đã qua lâu rồi cái thời ấy, thẳng thắn là cách chúng tôi chọn lựa. Có điều...những lời Khanh nói buổi hôm đó, tôi vẫn chưa hiểu hết.

Cách đây rất lâu, vào một chiều Hà Nội trở gió mùa đông bắc, Khanh ngồi đối diện tôi, phủ lên gương mặt tôi những ngón tay ấm áp và cười hiền dịu, nụ cười chan chứa sau đôi môi hồng: - Anh, mình cưới nhé!

Một phút yên lặng, rồi hai, rồi ba. Cuối cùng Khanh lại lên tiếng:

- Em biết anh không có lí do gì từ chối nhưng...em không có quyền ép anh. Em sẽ chờ đến khi anh sẵn sàng!

Tôi lua tay vào làn tóc thơm mềm của Khanh, đáp lại em bằng một nụ cười chan chứa. Khanh cũng cười nhưng tôi thấy lòng chột hoang mang.

Khanh nói đúng, tôi không có lí do gì để từ chối cưới em. Thực ra về bề nổi, mọi thứ đã sẵn sàng từ rất lâu: Một công việc tương đối khá, tôi dư sức đổi một căn nhà đủ cho gia đình nhỏ. Huống hồ Khanh lại dịu dàng, chu đáo, ân cần chăm sóc tôi suốt những tháng ngày qua. Nhưng Khanh làm vợ tôi ư? Làm mẹ của những đứa trẻ ư?, tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Cưới xin là thứ gì đó chẳng hề cần thiết, tự sâu thẳm, tôi nghĩ vậy. Tôi muốn Khanh cứ mãi như bây giờ kia, tốt biết bao. Đóa hồng bé bỏng, đóa hồng bé bỏng chỉ của riêng tôi.

Rất lâu, Khanh không còn nhắc nhở gì đến câu nói hôm đó nhưng tôi không hay em vẫn còn rất nhớ. Mà thực ra tôi cũng không quên, tôi nghĩ em chỉ nói vậy thôi, câu trả lời của tôi không phải là quan trọng vì trước giờ, tôi đâu có ai khác ngoài em, cả em cũng vậy. Sau này tôi thấy mình nực cười làn sao khi nghĩ vậy nhưng đó chỉ là một phần những lời em đã nói và muốn tôi hiểu được, quen thuộc được.

Hơn ba tuần sau lần cuối cùng Khanh đến, căn phòng bừa bộn hơn, ngón ngang tăng dần nhưng không theo kịp nỗi nhớ. Những tiếng lít nhít của lũ chuột gặm giếc cũng dày hơn mỗi khi đêm xuống, vẫn không theo kịp nỗi nhớ. Tôi bồn chồn đứng ngồi không yên và không được việc gì. Không dám

đụng vào dọn dẹp vì sợ một con chuột ở đâu đó bất ngờ lao ra, tôi sẽ sợ và ám ảnh đến nỗi phải vác chần gối sang nhà hàng xóm ngủ nhờ. Tôi ăn uống thất thường hơn đến độ trong lần vừa rồi mẹ đến thăm, nhìn tôi râu ria phờ phạc và căn nhà bừa bộn, mẹ thẳng thốt:

- Mà ăn ở kiểu gì thế hả con? – vừa nói mẹ vừa nhanh tay dọn dẹp lại căn phòng. Tôi vội ngăn:

- Mẹ kệ con!

Mẹ thở dài, tỏ ý không bằng lòng: - Thế con bé mà bồ bịch ra sao? Sao không thấy nó tắm hơi gì? – Mẹ đang nhắc tới Khanh, tôi vội nói lấp: - Bỏ nhau rồi mẹ!

Mẹ véo tai tôi, dẫn tiếng: - Mà lại làm con bé nó không vừa lòng cái gì, phỏng? Cười nhanh, đưa nó về nhà cho tao!

- Thôi mà mẹ! – tôi dài giọng – Đến giờ con phải đi rồi, mẹ về luôn nhé!

“Bỏ nhau” – hai tiếng ấy lướt qua ý nghĩ đầy chóng vánh. Rốt cuộc chúng tôi đã bỏ nhau không lí do gì sau ngần ấy năm bên nhau yên bình sao? Khanh không nói chúng tôi chia tay, em nói tôi nên suy nghĩ nhưng tôi thấy khoảng cách giữa Khanh và tôi tự dưng xa xôi quá, không cách gì lấy lại, không cách gì níu giữ...

Lần cuối cùng Khanh đến thăm tôi, lần thứ hai tôi về muộn vào ngày em đến, tôi vô tình quên mất. Thấy tôi về, Khanh hỏi rất khẽ: - Anh sẵn sàng rồi chứ?

Yên lặng, yên lặng...

- Anh...

- Chưa, phải không? Vậy thì đến bao giờ? Bảy năm rồi, phải không anh?

Tôi ghé sát Khanh, nhìn em như cái độ em còn mười tám, dịu dàng và bé bỏng. Khanh không đáp lại nụ hôn ấy, nước mắt rớt đầy trên gò má. Tôi hôn vội nước mắt em, thì thầm khe khẽ: - Em sao thế?

Khanh bất chợt đẩy tôi ra, tôi chơi vơi, quệt tay phải bụi hồng gai nhọn hoắt.

Máu ứa ra, quần quanh ngón tay bị đâm rồi nhỏ giọt rơi xuống. Khanh chực hỏi han nhưng em thoát lùi lại, một nụ cười nửa vợi chua xót thoáng qua nhanh:

- Anh thấy không? Hoa hồng có gai đấy, làm người ta đau đây, đâu phải lúc nào cũng dịu dàng bé bỏng.

- Khanh, em nói gì thế? – Tôi dùng bàn tay không bị đau níu chặt vai Khanh. Em lại hất tay tôi:

- Em đã thay đổi lâu lắm rồi, anh biết không? Em đã chờ anh nhận ra điều đó, rất kiên trì và dai dẳng nhưng anh cố tình không nhận ra. Em không muốn lúc nào anh cũng nhìn em bằng cái ánh mắt của bảy năm trước, yêu em bằng cách hình ảnh anh tự vẽ ra trong đầu và lúc nào cũng ôm ấp lấy, không nhưng nhớ, không quan tâm em nghĩ gì. Em cần anh biết em của hiện tại nghĩ gì, cần gì kia, không phải một tình yêu thật bình yên, không bao giờ cãi vã, không sóng gió, không cả lời yêu thương, anh hiểu không, hiểu không hả? – Khanh càng nói càng tức tưởi. Tôi từng sờ nhìn em vụt qua sau câu nói cuối cùng:

- Còn hai tháng thôi, công ti đang chờ quyết định du học của em, chậm nhất hai tháng nữa. Anh nghĩ kĩ đi, em không còn bé bỏng như anh tưởng đâu, em cũng có gai như những bông hồng kia đấy! Nếu thực sự anh không thể hiểu và chấp nhận được thì... Dĩ nhiên em thật lòng, luôn luôn như vậy nhưng hình như em quá đói nhớ nhưng, đói ghen tuông và hờn giận. Anh nhớ lấy!

Mấy hôm đầu tôi thực sự hoang mang nhưng những đêm gần đây, tôi nhận ra một mảng gối ướt nhòe. Tôi nhớ Khanh đến vậy mà sao bấy lâu không hề nhận ra? Tôi muốn nói nhớ em đến vậy mà sao bấy lâu không hề nói? Thật nực cười, sao tôi có thể lặng yên ngu ngốc như vậy?

Mấy hôm nay trời nắng gắt, căn nhà bừa bộn hơi sau chuyển công tác gần ngày. Trở về chiều ấy, tôi nhận ra mấy bông hồng phía ban công héo rũ, một sự lo sợ nào đó đang dần ngấm sâu vào lòng, lan ra rất nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Cả chiều hôm đó và ngày hôm sau, tôi ra sức chăm sóc những bông hồng nhưng vô ích. Tôi luống cuống không biết làm gì thêm nữa. Giá mà có Khanh

lúc này, em có thể cứu được mấy bông hồng ấy. Tôi bắt đầu ngộ ra mới chỉ mấy ngày tôi vắng nhà, những đóa hồng đã nở mà không được chăm bẵm gì nên héo rũ thảm hại, huống hồ đã bao nhiêu lâu nay tôi không hỏi xem Khanh nghĩ gì, không nhận ra mình nhung nhớ và yêu em đến độ nào, không cất nổi một lời quan tâm, chỉ quen nhận từ em như bản năng ăn sâu vào máu và tự nghĩ rằng em rất bằng lòng vì sự đón nhận ngoan ngoãn và không hề đáp trả đó. Tôi không nhận ra em mất dần kiên nhẫn, không hề.

Biết mình không thể cứu nổi mấy bông hồng, lại không muốn nhìn chúng héo quá nhanh trong nắng hè gay gắt, tôi quyết định cắt mấy bông hoa mang cắm trong chiếc lọ thủy tinh cũng của Khanh mang đến như bao lần em từng làm. Ngập ngừng đứng trước bụi hồng, tôi nhận ra mình phải đưa tay sâu vào trong đám cành gai góc mới có thể cắt được mấy bông hoa, sẽ phải chảy máu. Vậy mà sao bao lần Khanh vẫn làm, những ngón tay mảnh dẻ ấy làm cách nào len lỏi trong bụi hồng gai mà không thương tổn, xước xát. Rồi cũng chính những ngón tay ấy xoa lưng tôi ấm lên tránh cơn cảm sốt sau mỗi bận dầm mưa lạnh. Hay là chính tôi đã rất lâu không nắm tay Khanh nên không cách nào nhận ra những vết xước được băng lại rất khéo?

Đêm...

Tôi chạy xe nhanh đến con phố nhà Khanh sau khi hộ tống nàng mẫu xinh như mộng ở event tối nay về. Phố vắng tanh, tôi thấy Khanh đứng ngay trước cổng nhà. Tôi không dám lại gần mà nhìn em trân trân. Em chạy đến ghì miết vai tôi, bắt đầu nức nở. Tôi thở khe khẽ, vỗ vỗ vào lưng em để những tiếng nấc thưa dần. Khanh hỏi tôi:

- Mùi nước hoa của ai vậy anh?
- Nàng mẫu event xinh như mộng cản đường anh đến đây!
- Sao anh dám chứ? Hay tại lâu quá rồi em không ghen? – Khanh bắt đầu bật ra một nụ cười khe khẽ.
- Ừ... Hoa hồng héo hết anh mang cắm lọ rồi.
- Sẽ có những bông mới thôi anh!

- Ừ... - tôi đáp lưng chừng, ôm miết Khanh trong vòng tay rộng. Hoa hồng có gai, có gai, tôi nhớ rồi, cũng đủ hiểu rồi. Tôi không nhớ hoa hồng bé bỏng, tôi yêu và đau vì những cành hồng có gai kia. Đau thật đấy nhưng tôi phải chạm thôi, phải giữ được người con gái tôi yêu thương bằng mọi cách sau bao tháng ngày không hề nhận ra em quan trọng nhường nào. Cuối cùng thì thôi cũng hiểu, làm sao yêu thương những gì trong tưởng tượng khi tình yêu sống động vậy, không hề đứng yên cho ta ấp ủ. Phải chạy cùng, phải bắt lấy, phải chăm sóc, phải cùng đón đau dù cho tim xước xát tim. Rồi sẽ đến khi hạnh phúc gõ cửa thôi, hãy cứ tin như vậy!

Di An